

Любов МИРОНОВА

Да се уморят,
за да спят

От лютите чушки през източния бряг
до западния бряг на Санторини

София ♦ 2015

Бонбончо отхапал от сандвича – и се чул писък чак в Атина. Почнал да подскача и да обикаля около пейката, въртейки се в кръг. През това време Жожката плувал напред-назад, а Отворко се показвал и потъвал като шамандура.

Майката на Бонбончо решила, че се преструва, и започнала да му се кара:

– Спри да се лигавиш! Не виждаш ли, че хората са притеснени! Остана сега едно пощръкляло дете около пейката да подскача!

И тръгнала да го спре. Бонбончо прескачал пейката отпред-назад и отзад-напред, за да не го хване майка му, обикалял в кръг, пъхал се под пейката и така две-три минути.

Най-накрая Душко не издържал и обяснил:

– Ами той отхапа ей от тоя сандвич.

Майката не разбираше.

– Е, какво като е отхапал от тоя сандвич?

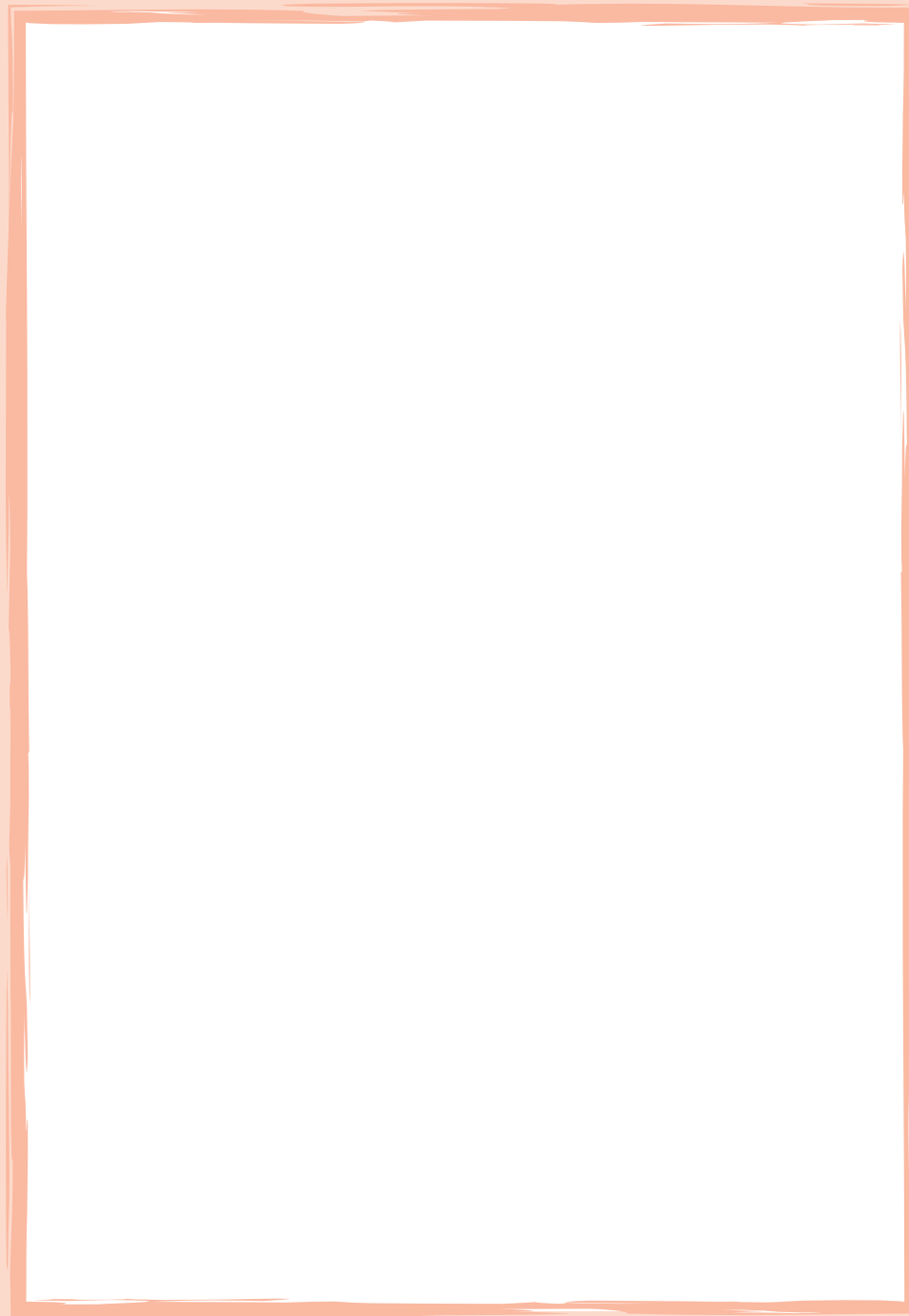
– Ми малко е лют.

Майката попитала:

– Ее, лют, лют, колко да е лют тоя сандвич!

Бонбончо, спирай веднага да подскачаш! Сега ще видя колко ти е лют сандвичът.

Душко се опитал веднага да я предпази.

– Не, не, не, госпожо, недейте да виждате! Той е много лют.

Майката обаче се била поядосала от това неспирно подскачане.

– Да, много лют! Ей сега ще видя колко е лют, та да преценя колко силно да му загрея дупето след това заради тия лигавщини, дето ми ги прави.

Майката решително отхапала една голяма хапка от сандвича. След което взели да си тичат заедно с Бонбончо около пейката напред-назад и отгоре-отдолу. Всеки си тичал по свой маршрут и всеки си викал по свой собствен начин.

В един момент забелязали, че Душко им сочи с ръка към водата, и много бързо разбрали какво им показва. Скочили във водата и видели как Отворко стои и потъва. И това много бързо го разбрали. И докато Жожката си правел 254-то кросче, двамата други приятели и майката се гмурнали и се показвали на повърхността точно като шамандури.

Душко седял, седял, доскучало му и казал:

– Пък да взема и аз да си хапна, нали сме отбор! Какво само аз стоя тука самотен, а те се забавляват във водата!

Хванал, хапнал и той от сандвича и после,

докато скачал във водата, си мислел: „Абе, много си глупав бе, Душко! Не можа ли просто да си скочиш във водата и да си играеш на шамандура, ами трябваше да лапнеш това!“.

Поседели, поседели във водата, замръзнали добре и по едно време излезли. Хората от спасителния отряд решили, че това са корабокрушенци, плували от ферибота до брега и им дали сухи дрехи и одеяла, завили ги, снабдили ги с нови сандвичи, но никой не си и помислил да яде.

Фериботът най-сетне потънал. Трябвало да мислят къде да спят. Нямали достатъчно пари, защото част от тях останали в колата, която била вече на морското дъно, нямали дрехи и играчки. Абе, въобще, работата била една такава, че се чудели какво да правят точно. И майката казала:

– Айде, тука ще извикаме да дойде една кола под наем. Тоя, дето ще докара колата, все ще ни покаже къде има квартира, пък утре – утрото е по-мъдро от вечерта.

Наели колата. Дошла една такава малка, малка смешна количка, оранжева на цвят, като портокалче. Жената, която я докарала, била много

симпатична. Майката я попитала:

– Знаете ли да има някъде квартири на острова?

Тя отговорила:

– Да, но е в източната част.

И майката казала:

– Западна, източна, все ми е едно! Дайте да ги видим!

И потеглили с малката оранжева кола.

Стигнали до една къщичка, която била много, много симпатична. Имало стаи на втория етаж. Всички деца казали, че искат да спят в отделни стаи. След това майката погледнала към тях, погледнала към портмонето си и накрая те казали:

– Добре, не може ли ние в една обща, а ти в отделна?

Майката пак ги погледнала и те казали:

– Аа, не, не, няма да спим с тебе, защото ние сме големи вече и искаме да спим отделно. Ти си жена, ще си спиш сама. Ако искаш, вземи си Бонбончо.

А Бонбончо, като се разпенил...

– Аа, така ли – аз да спя с майка си, а вие – купон? Няма да стане, хич не съм съгласен!

Най-накрая взели две стаи с преходна врата по средата, така че, когато тя била отворена, ставала една обща стая, а щом се затворела, ставали две стаи.

Легнали и се наспали.

На другата сутрин излезли да разгледат какво има наоколо. Отишли до един вълшебен плаж с чисто черен пясък. Гледат в далечината – остров! Гледат след малко – няма остров! Пак поглеждат – остров, след малко – няма остров. Седали на хавлиите и не можели да повярват: мираж ли е, не е ли? Най-накрая не издържали и попитали:

– Има ли остров, или няма?

Един човек, който бил на барчето близо до тях, обяснил:

– Има, обаче има много фина мараня отпред и той изчезва в нея. Много е ефирен този остров.

Децата били много заинтригувани. Какви ли други неща имало на Санторини. Източната част била равна, с полянки, с големи плажове и малки къщички. Но те се зачудили защо само в източната част имало стаи, а в западната нямало. Качили се на оранжевото кюфтенце, наречено кола, и потеглили към западния бряг.

Започнало едно катерене, катерене, катерене – след всеки завой се качвали все по-високо и по-високо. И изведнъж достигнали до върха на отвесната скала и там видели къщичките! Къщички, направени като стълби: покривът на едната къща бил басейнът пред входната врата на горната, покривът на другата бил басейн пред входната врата на по-горната.

Много интересно било това място – всичко в бяло и много красиво, с едни смешни магазинчета, с едни смешни сувенирчета, с едни смешни улички, голяма красота!

Изведнъж до тях стигнала една брошурка, която гласяла: „Най-голяма забележителност на острова е да гледате залеза“. Те си казали: „Ей, че какво пък толкова да видиш залез на слънце?“. А в брошурката точно пишело: „Не просто залез на слънце, а залез на слънце над морето“. Замислили се четиримата приятели, че в България било възможно да гледат само изгрев над Черно море, защото то е от изток, а залез нямало как да наблюдават. И затова планирали да отидат и да видят това чудо.

Ама до залеза имало няколко часа! Ето защо

решили да се помотаят по магазинчетата. Както се мотаели и си ядели гиросчета, изведнъж пред една туристическа агенция забелязали голяма реклама: „Вулкан! Кратер Свети Георги“. Жожката възкликнал:

– Леле, ако можехме да притичаме до тоя вулкан, да му хвърлим едно око вътре!

Отворко уточнил:

– Ами ти добре ще му го хвърлиш, ама после, ако си мислиш, че той ще ти го върне... Цял живот ще си ходиш без око!

Бонбончо го погледнал.

– Ти да не мислиш, че иска да си го извади и да си го пусне вътре? Той просто го използва като израз. Да погледне, това има предвид.

Отворко сякаш не бил разбрал.

– А, така ли, аз си мислех, че наистина иска да си хвърля очите.

Жожката бил напълно смаян. Хванал си първо едното око, после другото.

– Въобще не си ги давам!

Отворко вдигнал рамене.

– Добре, щом не си ги даваш, няма проблеми, аз просто се заинтересувах, нали!

Занесли брошурката на майката.

– Тука има много хубав вулкан. Искаш ли да го видим?

Майката, както си била напълнила устата с гироса, кимнала.

– Ъхъм.

Децата продължавали:

– Ами добре, сега ли ще отидем, или утре?

А майката:

– Ъхъм!

Децата били много развълнувани. Трябвало да наемат лодка до съседния остров Неа Камени. Там имало седем кратера. Кратерът Свети Георги бил активен и бил изригнал за последно през 1950 година.

– Ами добре, утре, няма проблем. А да ти кажем ли колко струва?

Майката дъвчела и преглъщала.

– Ъхъм!

Децата се спогледали.

– Ама теб не те притесняват парите, нали?

И тя:

– Ъхъм!

– Ее, супер!

Децата отишли в туристическата агенция и попитали:

– В колко часа утре има корабче до вулкана?

И те им отговорили:

– В 8.

– А къде трябва да сме в 8?

Посочили им.

– На долния кей.

– А как се стига до долния кей?

Те им показали снимките на стената.

– Ами или с магарета над пропастта надвесени, или сега са направили специален лифт, който спуска хората вертикално надолу и те отиват на кораба.

Децата казали:

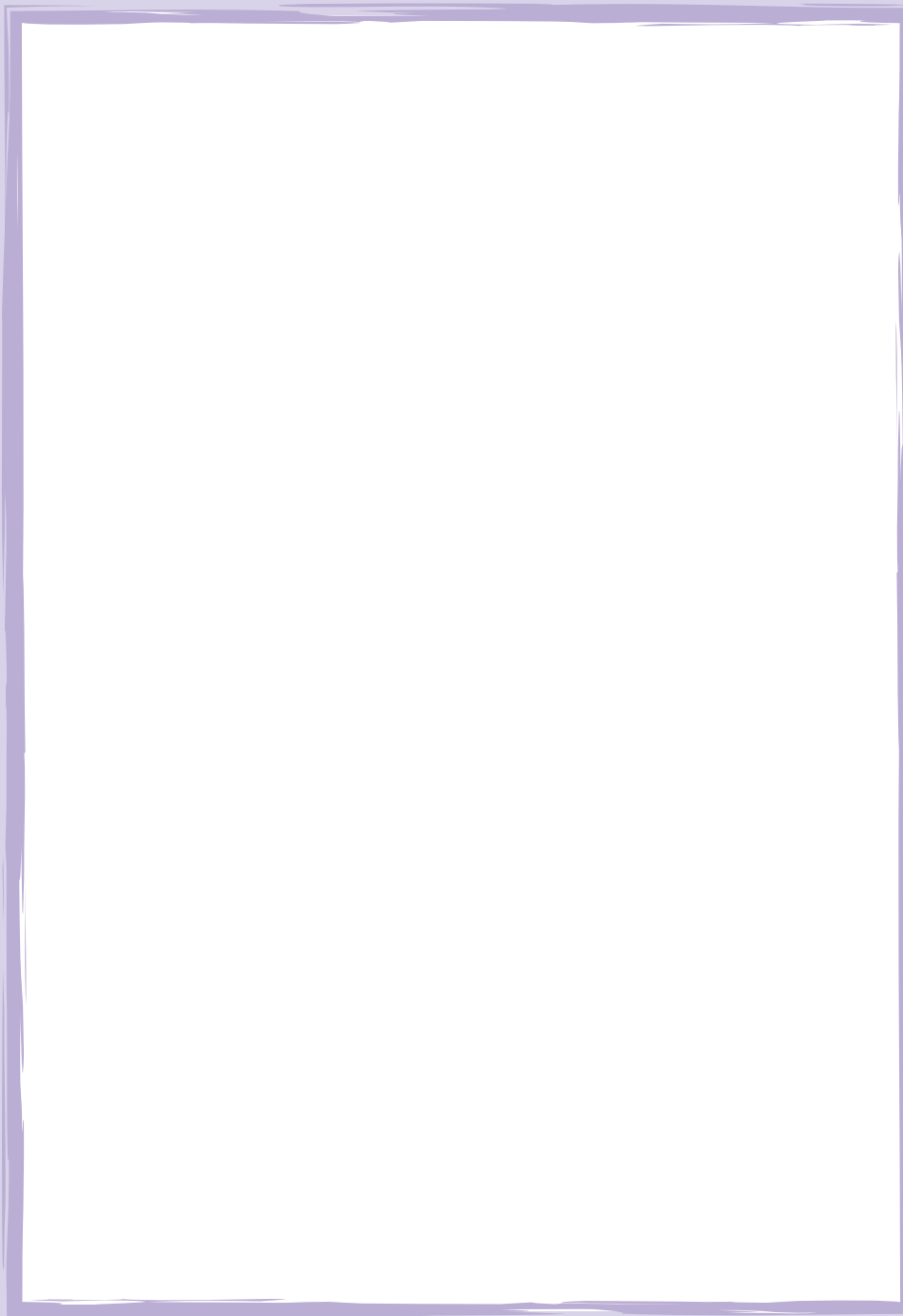
– Ъхъъм!

Отишли при майката. Тя точно се била нахранила и децата нали вече се били разбрали с нея, нямало какво да го обсъждат. Само Жожката се сетил да изтича отново и да попита:

– А колко е от източния бряг дотук като време?

В колко часа трябва да си навием часовника, за да стигнем навреме, ако се облечем за пет минути?

Човекът от туристическата агенция ги

погледнал много странно – как можело деца да се облекат за пет минути? Ама той не знаел, че това бил Жожката, който можел и за по-малко от пет, и му казал:

– Един час.

Жожката изчислил, че за да са в осем на пристанището, значи, трябвало да станат в шест и половина, до седем без двацет и пет да се оправят, да стигнат до осем без двацет и пет и след това да имат половин час време, за да са сигурни, че ще са първи за корабчето и никой няма да ги превари.

И така, тръгнали спокойно през острова, за да стигнат да видят залеза. Отишли на мястото за гледане на залези, а там чудо на чудесата – хиляди души се стекли, защото всички били получили една и съща брошура. Залез не видели, но всички туристи на острова видели със сигурност.

Тръгнали да се прибират разочаровани и Жожката казал:

– Не може ли да спрем тука – ей на тая скала да се кача? Само за малко, ей така, за лека нощ да се поизморя.

Майката нямала нищо против да се уморят, за да спят.

– Ами качвай се!

Другите деца след него – газ, газ, газ! По едно време викнали отгоре:

– Мамо! Госпожо! Мамо! Госпожо!

Мамогоспожо! Мамогоспожо!

Майката разбрала, че явно нея търсели. Бавно взела да се катери нагоре. А децата отгоре крещели и пружинирали – без глас щели да останат!

– Бързо, бързо, мамогоспожо! Бързо, мамо!
Бързо, госпожо!

Децата подскачали и ръкомахали така интензивно, че приличали на вятърни мелници. Майката се разбързала. По едно време те добавили:

– Още по-бързо, още по-бързо! Газ, газ, газ, газ!

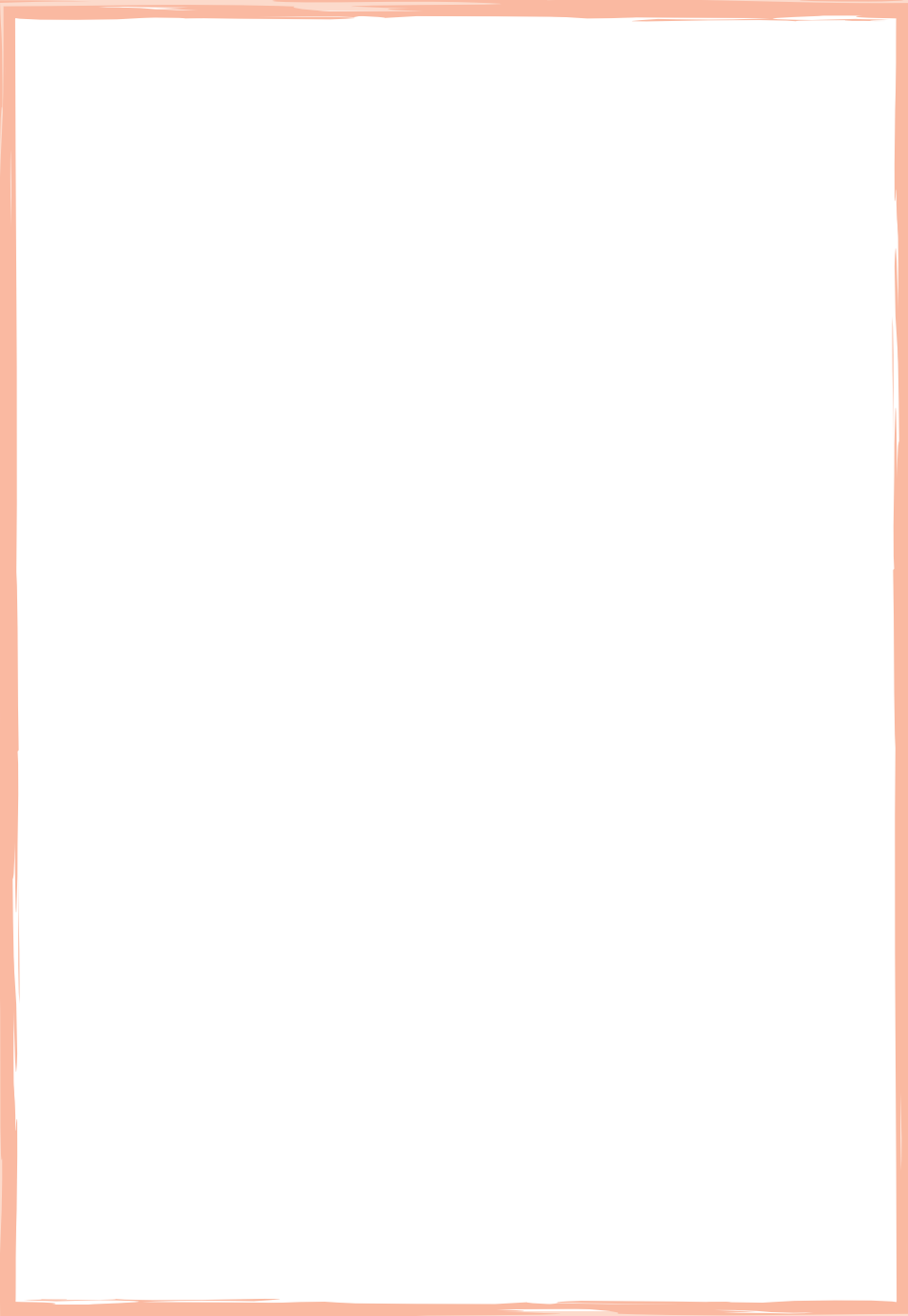
Майката рекла:

– Аз да не съм моторетка! Я спокойно!
Гледайте си там, к'вото си гледате, стига сте ми давали газ!

А децата я подканяли:

– Не, не, натисни, газ, газ!

Майката се качила горе с изплезен език точно за да види последните лъчи на слънцето как

заязвали над морето. Оказало се, че всъщност тази скала била толкова по-висока от предишното място, че оттам слънцето заязвало малко по-късно. И децата успели да видят един приказен залез от един приказен връх, на който нямало кой да им досажда. Майката казала:

– Ей, може да сложим „хиксче“ на тая туристическа забележителност! Сега съм сигурна, че ще ме погнете по всички места от брошурите, дето ги раздават.

И тя не подозирала, че точно така щяло да стане на другата сутрин в шест часа и двадесет и девет минути.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Да се уморят, за да спят

От лютите чушки през източния бряг
до западния бряг на Санторини

Поредица – Бонбончо – 7 –
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им
приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им
повече приказки.“

Алберт Айнщайн

